

दानिएलचे पुस्तक - एकशे पंचावन्नावा भाग

दानिएलच्या शेवटच्या दर्शनाचे उलगडणे: ज्ञानी कुमारींच्या समांतर प्रवासाचा मागोवा

Jeff Pippenger

2024-03-24

आपण दानिएलाच्या शेवटच्या दर्शनाचा विचार आरंभ केला आहे, दानिएल हा देवाच्या शेवटच्या दिवसांतील करारबद्ध लोकांचे प्रतीक आहे हे ओळखून; आणि आपण पहिल्या वचनाचा शेवटच्या अध्यायासह संबंध लावून, बेल्तशस्सराने दर्शविलेल्या त्या शेवटच्या दिवसांतील लोकांची भविष्यसूचक वैशिष्ट्ये ओळखण्यास प्रारंभ केला आहे. देवाचे शेवटच्या दिवसांतील करारबद्ध लोक पहिल्या देवदूताच्या चळवळीतील मिलेराइट्सचे, आणि तिसऱ्या देवदूताच्या चळवळीतील एक लाख चव्वेचाळीस हजारांचे प्रतिनिधित्व करतात. मिलेराइट्सनी दहा कुमारींच्या दृष्टांताची पूर्तता केली, आणि तो दृष्टांत शेवटच्या दिवसांत अक्षरशः पुन्हा घडविला जातो.

“दहा कुमारींच्या दृष्टांताकडे मला अनेकदा निर्देश केले जाते; त्यांपैकी पाच शहाण्या होत्या, आणि पाच मूर्ख. हा दृष्टांत अक्षरशः पूर्ण झाला आहे आणि होईलही, कारण याचा या काळाशी विशेष संबंध आहे, आणि तिसऱ्या देवदूताच्या संदेशाप्रमाणे, तो पूर्ण झाला आहे आणि काळाच्या समाप्तीपर्यंत वर्तमान सत्य म्हणून राहील.”
Review and Herald, August 19, 1890.

शेवटच्या दिवसांतील या दोन्ही चळवळींचा अनुभव म्हणजे अॅडव्हेंटिझमचा अनुभव होय.

“मत्तय २५ मधील दहा कुमारिकांचा दृष्टांत अॅडव्हेंटिस्ट लोकांच्या अनुभवाचेही चित्रण करतो.” The Great Controversy, 393.

मिलेराइटांनी पहिल्या देवदूताच्या चळवळीचे प्रतिनिधित्व केले, आणि त्यांचा अनुभव फिलाडेल्फिया मंडळीनेही दर्शविला गेला. १८५६ मध्ये फिलाडेल्फियन मिलेराइट चळवळ लाओदिकीयाच्या चळवळीत रूपांतरित झाली, आणि १८६३ च्या बंडामध्ये ती पुढे लाओदिकीया सेव्हन्थ-डे अॅडव्हेंटिस्ट मंडळीत रूपांतरित झाली.

एक लाख चव्वेचाळीस हजार हे तिसऱ्या देवदूताच्या चळवळीचे प्रतिनिधित्व करतात, आणि त्यांचा अनुभव फिलाडेल्फियाच्या मंडळीनेही दर्शविला होता. १९८९ मध्ये दानिएलचे पुस्तक लाओदिकीया येथील सेव्हन्थ-डे अॅडव्हेंटिस्ट मंडळीस उघड करण्यात आले, आणि १९ सप्टेंबर २००९ रोजी लाओदिकीया अॅडव्हेंटिस्ट चळवळीची सुरुवात झाली, आणि जुलै २०२३ मध्ये फिलाडेल्फियन चळवळीकडे परत जाण्याचा संक्रमणकाळ आला.

बेल्तशस्सर, अथवा दानिएल, शेवटच्या दिवसांतील फिलाडेल्फियन चळवळीचे प्रतिनिधित्व करतो; हीच ती चळवळ आहे जी मिलेराइटांच्या फिलाडेल्फियन चळवळीची “अगदी अक्षरशः” पुनरावृत्ती करते. शेवटच्या दर्शनातील पहिले वचन त्या शेवटच्या दिवसांतील लोकांचे प्रतिनिधित्व करते, आणि शेवटच्या दर्शनातील अंतिम साक्ष ही त्या दर्शनातील पहिल्या साक्षीशी सुसंगत असली पाहिजे. दानिएल अध्याय बारा मधील शुद्धीकरणाची प्रक्रिया ज्ञानवृद्धीची ओळख करून देते, आणि त्यामुळे निर्माण होणाऱ्या दोन वर्गांचाही निर्देश करते. बेल्तशस्सर हा शेवटच्या दिवसांतील सुजांचा अंतिम प्रतिनिधी आहे. दानिएल अध्याय बारा मध्ये किमान पाच भविष्यसूचक सत्ये आहेत, जी मिलेराइट चळवळीसाठी आधारस्तंभ होती, आणि जी तिसऱ्या देवदूताच्या चळवळीत पुनः प्रकट झाली पाहिजेत.

पहिली म्हणजे शुद्धीकरणाची प्रक्रिया होय, जी उपासकांचे दोन वर्ग निर्माण करते, आणि म्हणूनच प्रारंभीच्या व अंतिम अशा दोन्ही हालचालींमध्ये दहा कुमारिकांच्या दृष्टांताची पूर्तता करते.

परंतु तू, हे दानिएला, या वचनांना बंद ठेव आणि पुस्तकावर शिक्का मार, अगदी अंतकाळापर्यंत; पुष्कळ जण इकडे तिकडे धावतील, आणि ज्ञान वाढेल.... आणि तो म्हणाला, दानिएला, तू आपला मार्ग धर; कारण ही वचने अंतकाळापर्यंत बंद व शिक्कामोर्तब केलेली आहेत. पुष्कळ जण शुद्ध केले जातील, शुभ्र केले जातील, आणि

परीक्षिले जातील; परंतु दुष्ट दुष्टपणे वागतील; आणि दुष्टांपैकी कोणीही समजणार नाही; परंतु ज्ञानी समजतील.
दानिएल 12:4, 9, 10.

शहाणे व दुष्ट (मूर्ख) यांच्यातील भेद हा, अंतकाळी प्रकट होणाऱ्या ज्ञानवृद्धीचे त्यांच्या समजुतीवर (मनाने विभागून ओळखण्यावर) आधारलेला आहे—म्हणजेच मिलेराइटांसाठी 1798 मध्ये, किंवा एक लाख चव्वेचाळीस हजारांसाठी 1989 मध्ये. देवाच्या लोकांना हे जाणणे आवश्यक आहे की अॅडव्हेंटिझम हा दहा कुमारींच्या दृष्टांताचा अनुभव आहे; कारण त्या समजुतीविना ते अंतिम पिढीसाठी “अंतकाळ” कधी आला, किंवा त्या वेळी कोणता संदेश उघडण्यात आला, हे समजून घेण्याचा प्रयत्न करणार नाहीत. अॅडव्हेंटिस्टांचा अनुभव हा सत्याच्या प्रगत उलगड्यावर आधारित, “जीवन-मरण” अशा परिणामाकडे नेणारी, तीन टप्प्यांची चाचणी-प्रक्रिया आहे, ही समज नसल्यास प्रत्येक सेव्हन्थ-डे अॅडव्हेंटिस्टाचे उच्च पाचारण ओळखणे अशक्य आहे. बेल्लेशस्सर अशा लोकांचे प्रतिनिधित्व करतो ज्यांना हे ठाऊक आहे की ते “शुद्ध केले गेले, शुभ्र केले गेले, आणि परीक्षित केले गेले” असे दर्शविलेल्या शुद्धीकरण प्रक्रियेतून गेले. हाच त्रिस्तरीय शुद्धीकरणाचा क्रम विशेषतः पवित्र आत्म्याचे कार्य म्हणून ओळखला जातो.

तथापि मी तुम्हांला खरे सांगतो: मी निघून जाणे तुमच्या हिताचे आहे; कारण मी निघून गेलो नाही, तर सहाय्यकर्ता तुमच्याकडे येणार नाही; पण मी गेलो, तर त्याला मी तुमच्याकडे पाठवीन. आणि तो आल्यावर, तो जगाला पापाविषयी, नीतिमत्त्वाविषयी आणि न्यायाविषयी दोषी ठरवील: पापाविषयी, कारण ते माझ्यावर विश्वास ठेवत नाहीत; नीतिमत्त्वाविषयी, कारण मी माझ्या पित्याकडे जातो, आणि तुम्ही मला यापुढे पाहणार नाही; न्यायाविषयी, कारण या जगाचा अधिपती न्यायाधीन ठरला आहे. मला अजूनही तुम्हांला पुष्कळ गोष्टी सांगायच्या आहेत, पण त्या तुम्ही आता सहन करू शकत नाही. तथापि जेव्हा तो, सत्याचा आत्मा, येईल, तेव्हा तो तुम्हांला सर्व सत्यात मार्गदर्शन करील; कारण तो स्वतःहून बोलणार नाही; पण जे काही तो ऐकेल, तेच तो बोलेल; आणि येणाऱ्या गोष्टी तो तुम्हांला कळवील. योहान 16:7-13.

शहाण्या कुमारींना “सर्व सत्यात” मार्गदर्शन करण्यासाठी पवित्र आत्म्याचे कार्य असे अपेक्षित करते की तो जगाला पाप, धार्मिकता आणि न्याय यांविषयी दोष दाखवील, म्हणजेच ताडना देईल किंवा अपराधी ठरवील; आणि ह्याच त्या तीन पायऱ्या आहेत ज्या दानियेल अध्याय बारा मध्ये शहाणी किंवा मूर्ख कुमारी घडवितात. येशूने पवित्र आत्म्याचे कार्य म्हणून ओळखलेला संदेश हेच ते “तेल” आहे, जे दानियेल बारा मध्ये शहाणे आणि दुष्ट यांच्यातील भेद प्रकट करते. देवाच्या अंतिम दिवसांतील लोकांनी आपल्या पिढीसाठी ज्ञानवृद्धी समजून घेतली पाहिजे, आणि त्या ज्ञानात हेही समाविष्ट आहे की मत्तय अध्याय पंचवीसच्या दृष्टांतामध्ये ते मूर्ख की शहाण्या कुमारी आहेत हे त्यांनी ओळखले पाहिजे.

“योहानास पवित्र दृष्टान्तात या गोष्टी दाखविण्यात आल्या. त्याने पाच शहाण्या कुमारिकांनी दर्शविलेला समूह पाहिला; त्यांच्या दिवट्या नीट सिद्ध करून प्रज्वलित होत्या; आणि तो परमानंदाने उद्गारला, ‘येथे संतांचा धीर आहे; येथे ते आहेत जे देवाच्या आज्ञा आणि येशूचा विश्वास पाळतात. आणि मी स्वर्गातून मला म्हणणारा एक शब्द ऐकला, लिही, आतापासून प्रभूमध्ये मरण पावणारे मेलेले धन्य आहेत: होय, आत्मा म्हणतो, की त्यांनी आपल्या परिश्रमांपासून विश्रांती घ्यावी; आणि त्यांची कृत्ये त्यांच्या पाठोपाठ जातात.’”

“पहिल्या व दुसऱ्या देवदूतांच्या संदेश ऐकलेल्या अनेकांना असे वाटले की ते ख्रिस्ताला आकाशातील मेघांवर येताना पाहण्याइतके जिवंत राहतील. ज्यांनी सत्यावर विश्वास असल्याचा दावा केला, त्यांनी जर सर्वांनी सुज्ञ कुमारींसारखी आपापली भूमिका पार पाडली असती, तर हा संदेश आतापर्यंत प्रत्येक राष्ट्र, कुळ, भाषा व लोक यांच्यापर्यंत जाहीर झाला असता. परंतु पाच सुज्ञ होत्या आणि पाच मूर्ख होत्या. सत्य दहा कुमारींनी जाहीर करणे अपेक्षित होते, पण त्यांपैकी केवळ पाचांनीच त्यांच्याकडे आलेल्या प्रकाशात चालणाऱ्या त्या समूहात सहभागी होण्यासाठी आवश्यक अशी तयारी केलेली होती. तिसऱ्या देवदूताचा संदेश आवश्यक होता. ही घोषणा केली जाणे अपेक्षित होते. पहिल्या व दुसऱ्या देवदूतांच्या संदेशांखाली वराला भेटण्यास बाहेर पडलेल्या अनेकांनी, जगाला देण्यात येणारा शेवटचा कसोटीचा संदेश असलेला तिसऱ्या देवदूताचा संदेश नाकारला.”

“प्रकटीकरण १८ मध्ये दर्शविलेल्या त्या दुसऱ्या देवदूताने आपला संदेश दिला जाईल तेव्हा ह्याचप्रमाणे एक कार्य पूर्ण केले जाईल. पहिल्या, दुसऱ्या आणि तिसऱ्या देवदूतांचे संदेश पुन्हा सांगितले जाणे आवश्यक ठरेल. मंडळीला ही हाक दिली जाईल, ‘तिच्यामधून बाहेर या, माझ्या लोकांनो, म्हणजे तुम्ही तिच्या पापांचे भागीदार होऊ नये.’ ‘महान बाबेल पडली आहे, पडली आहे, आणि ती भुतांचे निवासस्थान, प्रत्येक अशुद्ध आत्म्याचा अड्डा, आणि प्रत्येक अशुद्ध व घृणास्पद पक्ष्यांचा पिंजरा झाली आहे. कारण सर्व राष्ट्रांनी तिच्या व्यभिचाराच्या क्रोधाच्या द्राक्षारसाचे पान केले आहे, आणि पृथ्वीवरील राजांनी तिच्याबरोबर व्यभिचार केला आहे, आणि पृथ्वीवरील व्यापारी तिच्या विलासाच्या विपुलतेमुळे धनवान झाले आहेत.... तिच्यामधून बाहेर या, माझ्या लोकांनो, म्हणजे तुम्ही तिच्या पापांचे भागीदार होऊ नये, आणि तिच्या पीडांमध्ये तुम्हाला भाग मिळू नये; कारण तिची पापे स्वर्गापर्यंत पोहोचली आहेत, आणि देवाने तिचे अधर्म स्मरणात आणले आहेत’ [प्रकटीकरण 18:2-5].”

“या अध्यायातील प्रत्येक वचन घ्या आणि ते काळजीपूर्वक वाचा, विशेषतः शेवटची दोन: ‘आणि दिव्याचा प्रकाश तुझ्यामध्ये पुन्हा कधीही मुळीच चमकणार नाही; आणि वराचा व वधूचा आवाज तुझ्यामध्ये पुन्हा कधीही मुळीच ऐकू येणार नाही; कारण तुझे व्यापारी पृथ्वीवरील मोठे मानकरी होते; कारण तुझ्या जादूटोण्यांनी सर्व राष्ट्रे फसविली गेली. आणि तिच्यामध्ये संदेष्ट्यांचे, आणि पवित्र जनांचे, आणि पृथ्वीवर मारले गेलेल्या सर्वांचे रक्त आढळले.’”

“दहा कुमारिकांचा दृष्टांत स्वतः ख्रिस्ताने दिला होता, आणि त्यातील प्रत्येक तपशीलाचा काळजीपूर्वक अभ्यास केला पाहिजे. अशी वेळ येईल की दार बंद केले जाईल. आपण शहाण्या किंवा मूर्ख कुमारिकांपैकी कोणाच्यातरी रूपाने दर्शविले गेले आहेत. सध्या आपण भेद करू शकत नाही, आणि कोण शहाणे व कोण मूर्ख आहेत, असे सांगण्याचा आपल्याला अधिकारही नाही. असे काही जण आहेत की जे अनीतीत सत्य धारण करून ठेवतात, आणि बाह्यरूपाने हे शहाण्यांसारखे दिसतात.” Manuscript Releases, volume 16, 270.

येणाऱ्या रविवार-कायद्याच्या वेळी पुरुष व स्त्रियांना बाबेलमधून बाहेर बोलाविणारे अॅडव्हेंटिस्ट म्हणून, आपण “शहाण्या किंवा मूर्ख कुमारिकांपैकी कोणीतरी म्हणून प्रतिनिधित्व केलेले आहोत.” योहानाने पाहिलेला समुदाय, जो “पाच शहाण्या कुमारिकांनी, आपल्या दिव्यांची वात कापून ते प्रज्वलित ठेविलेली,” अशा प्रकारे प्रतिनिधित्व केलेला आहे, आणि ज्यांची पुढे योहानाने “पवित्र जनांचा धीर” धारण करणारे, तसेच “देवाच्या आज्ञा व येशूवरील विश्वास पाळणारे” असे ओळख करून दिली, तोच एक लाख चव्वेचाळीस हजारांचा समूह आहे, ज्यांच्यावर देवाच्या आज्ञा पाळणे, येशूचा विश्वास आचरणात आणणे, आणि मत्तय पंचविसाव्या अध्यायातील दृष्टांतातील कुमारिका आपणच आहोत हे जाणणे, ही अपेक्षा ठेवली आहे. त्यांना केवळ एवढे समजणे आवश्यक नाही की ते शहाण्या किंवा मूर्ख कुमारिका यांपैकी कोण आहेत, तर दानिएलमध्ये “शुद्ध केले जातील, शुभ्र केले जातील आणि परीक्षिले जातील” असे ज्याचे प्रतिनिधित्व केले आहे तो अनुभवही त्यांनी पुन्हा घडवून आणला पाहिजे.

आणि ते सिंहासनासमोर, त्या चार जीवांसमोर आणि वडीलजनांसमोर जणू काही एक नवे गीत गात होते; आणि पृथ्वीवरून विकत घेतलेल्या त्या एक लाख चव्वेचाळीस हजारांखेरीज ते गीत कोणीही शिकू शकत नव्हते. हे ते आहेत जे स्त्रियांबरोबर अपवित्र झाले नाहीत; कारण ते कुमार आहेत. हे ते आहेत जे कोठेही कोकरू जाईल तिकडे त्याच्या मागे जातात. हे मनुष्यांमधून विकत घेतलेले आहेत, देवासाठी आणि कोकरासाठी प्रथमफळ असे. आणि त्यांच्या मुखात कपट आढळले नाही; कारण ते देवाच्या सिंहासनासमोर निर्दोष आहेत. प्रकटीकरण 14:3-5.

दानियेल अध्याय बारा मध्ये किमान पाच सत्ये दर्शविली आहेत, जी पहिल्या देवदूताच्या मिलराइट चळवळीशी निगडित सत्ये आहेत, आणि जी एकशे चव्वेचाळीस हजारांच्या चळवळीद्वारे पुन्हा सांगितली जातील व अधिक पूर्णपणे समजली जातील. त्या सत्यांपैकी एक म्हणजे दहा कुमारिकांच्या दृष्टांताशी संबंधित तीन-टप्प्यांची शुद्धीकरण-प्रक्रिया. संदेष्ट्याच्या काळाच्या दृष्टीने विल्यम मिलर यांनी प्रथम समजलेले सत्य म्हणजे लेवीयव्यवस्था सव्वीस मधील “सात वेळा” हे होय; आणि ते सत्य दानियेल बारा मध्ये ओळखले गेले आहे, आणि तेथे उल्लेखिलेल्या

मिलराइट इतिहासातील ते पहिले सत्य आहे.

परंतु तू, हे दानीएल, या वचनांना बंद कर, आणि अंतकाळापर्यंत हे पुस्तक मुद्रांकित करून ठेव; पुष्कळ जण इकडेतिकडे धावतील, आणि ज्ञान वाढेल. मग मी दानीएल पाहिले, आणि पाहा, आणखी दोघे उभे होते; एक नदीच्या तीराच्या या बाजूस, आणि दुसरा नदीच्या तीराच्या त्या बाजूस. आणि त्यांच्यापैकी एकाने त्या सनवस्त्र परिधान केलेल्या पुरुषास, जो नदीच्या पाण्यावर उभा होता, विचारले, “या अद्भुत गोष्टीचा अंत होईपर्यंत किती काळ लागेल?” तेव्हा मी त्या सनवस्त्र परिधान केलेल्या पुरुषाला, जो नदीच्या पाण्यावर उभा होता, असे ऐकले की, त्याने आपला उजवा हात आणि डावा हात स्वर्गाकडे उंचावला, आणि जो सर्वकाळ जिवंत आहे त्याची शपथ घेऊन म्हटले की, “एक काळ, दोन काळ, आणि अर्धा काळ” इतका अवधी असेल; आणि पवित्र लोकांची सत्ता चूरचूर करण्याचे कार्य पूर्ण झाल्यावर या सर्व गोष्टी संपुष्टात येतील. आणि मी ऐकले, पण मला समजले नाही; तेव्हा मी म्हणालो, “हे माझ्या प्रभो, या गोष्टीचा शेवट काय असेल?” आणि तो म्हणाला, “दानीएल, तू आपल्या मार्गाने जा; कारण ही वचने अंतकाळापर्यंत बंद ठेवलेली आणि मुद्रांकित केलेली आहेत. पुष्कळ जण शुद्ध केले जातील, शुभ्र केले जातील, आणि परीक्षित केले जातील; परंतु दुष्ट लोक दुष्टपणाच करतील; आणि दुष्टांपैकी कोणीही समजणार नाही; पण ज्ञानी समजतील.” दानीएल 12:4-10.

हा उतारा दानिएलाचे पुस्तक शेवटच्या काळापर्यंत मुद्रांकित करून ठेवले जाईल, याने आरंभ होतो, आणि हा उतारा दानिएलाचे पुस्तक शेवटच्या काळापर्यंत मुद्रांकित करून ठेवले जाईल, यानेच समाप्त होतो. दानिएलाच्या वचनांच्या पहिल्या व शेवटच्या मुद्रांकनांदरम्यान, “जो सर्वकाळ जिवंत आहे,” याची शपथपूर्वक साक्ष अशी होती की, “ते एक काळ, काळे, आणि अर्धा काळ यांसाठी असेल; आणि जेव्हा तो पवित्र लोकांच्या सामर्थ्याचे विखुरणे पूर्ण करील, तेव्हा या सर्व गोष्टी पूर्ण होतील.”

ज्याने ही शपथपूर्वक साक्ष दिली, तोच जलांवर असलेला, तागाच्या वस्त्रांनी परिधान केलेला होता. दानीएलने हिद्देकेल नदीच्या एका काठावर एक देवदूत आणि दुसऱ्या काठावर दुसरा देवदूत पाहिला; आणि त्या देवदूतांपैकी एकाने एक प्रश्न विचारला, ज्याचे उत्तर जलांवर असलेल्या त्या एकाने दिले. तो प्रश्न असा होता, “किती काळ?” दानीएल अध्याय आठ, वचन तेरामध्ये विचारलेल्या प्रश्नाच्या ह्याच पहिल्या दोन शब्दांचा हा पुनरुच्चार आहे.

मग मी एका पवित्राला बोलताना ऐकले, आणि जो पवित्र बोलत होता त्याला दुसऱ्या एका पवित्राने म्हटले, “नित्याच्या बलिदानाविषयी, आणि उजाड करून टाकणाऱ्या अपराधाविषयी, जेणेकरून पवित्रस्थान व सैन्य दोन्ही पायदळी तुडविले जातील, हे दर्शन किती काळ टिकणार?” आणि त्याने मला म्हटले, “दोन हजार तीनशे दिवसांपर्यंत; मग पवित्रस्थान शुद्ध केले जाईल.” दानियेल 8:13, 14.

दोन्ही संभाषणांत तीच भविष्यवाणीची रचना आढळते, फक्त एवढाच फरक आहे की आठव्या अध्यायात दानियेल हिद्देकेल नदीजवळ नसून उलई नदीजवळ आहे. आठव्या अध्यायात एका देवदूताने (पवित्र जनाने) “त्या बोलणाऱ्या विशिष्ट पवित्र जनाला म्हटले, किती काळ.” “त्या विशिष्ट पवित्र जन” असा अनुवाद केलेला हिब्रू शब्द “पल्मोनी” हा आहे, ज्याचा अर्थ अद्भुत संख्या मोजणारा, किंवा गुपितांचा गणक, असा होतो. आठव्या अध्यायात येशू (अद्भुत संख्या मोजणारा) बोलत होता, आणि दुसऱ्या एका पवित्र जनाने येशूला (त्या विशिष्ट पवित्र जनाला) विचारले, “किती काळ.”

बाराव्या अध्यायात, पाण्यावर उभा असलेल्या त्या व्यक्तीस हिद्देकेल नदीच्या एका काठावर असलेल्या देवदूताने, “किती काळ?” असा प्रश्न विचारला आहे. हे दोन्ही उतारे एकत्रितरीत्या, ओळीवर ओळ असा विचारात घेतले पाहिजेत. आठव्या अध्यायातील पहिला प्रश्न असा आहे: “पवित्रस्थान व सैन्य यांच्या तुडवून टाकण्याविषयीचे दर्शन किती काळ टिकणार, जे प्रथम मूर्तिपूजकतेद्वारे, आणि नंतर पोपशाहीद्वारे पूर्ण केले जाते?” बाराव्या अध्यायातील प्रश्न असा आहे, “या अद्भुत गोष्टीचा शेवट होईपर्यंत किती काळ असेल?” मग पल्मोनीकडून—तागाचे वस्त्र परिधान केलेल्या व पाण्यावर उभ्या असलेल्या त्या अद्भुत संख्यानिर्धारकाकडून—शपथपूर्वक उत्तर दिले जाते, “एक काळ, दोन काळ, आणि अर्धा काळ इतका अवधी असेल; आणि जेव्हा तो पवित्र लोकांच्या सामर्थ्याचे विखुरणे पूर्ण करील,

तेव्हा या सर्व गोष्टी समाप्त होतील.”

उलाय आणि हिद्देकेल नद्यांचे प्रश्न असे आहेत: “देवाच्या लोकांच्या विखुरण्याविषयीचे हे दर्शन—जे मूर्तिपूजकत्वाने आणि नंतर पोपसत्तावादाने, पवित्रस्थान व सैन्यदल पायदळी तुडवीत, पूर्ण केले आहे—किती काळ टिकणार?” याचे उत्तर असे आहे की पायदळी तुडविण्याचा काळ 1798 मध्ये संपतो, जेव्हा पळमोनीचे मिलराइट मंदिर उभारण्याचे कार्य आरंभ होते; आणि मग छेचाळीस वर्षांनंतर, 1844 मध्ये, जेव्हा पवित्रस्थान शुद्ध केले जाणार होते, तेव्हा त्याची समाप्ती होते.

बाराव्या अध्यायात दानियेलाने संभाषण ऐकले, “परंतु मला ते समजले नाही.” दानियेलाने समजून घेण्याची इच्छा व्यक्त केली, जसे त्याने ख्रिस्तास विचारल्याने दर्शविले आहे. “हे माझ्या प्रभु, या गोष्टींचा शेवट काय होईल?” समजून घेण्याची त्याची ही इच्छा शहाण्या कुमारीकांच्या समजून घेण्याच्या इच्छेचे प्रतिनिधित्व करीत होती, कारण हा संपूर्ण संवाद दानियेलाच्या पुस्तकाला अंतकाळापर्यंत मुद्रांकित ठेवण्यात येईल या दोन उल्लेखांदरम्यान ठेवलेला होता. दानियेलाने 1798 मध्ये उघड करण्यात आलेल्या सत्यास समजून घेण्यासाठी विल्यम मिलर याच्यावर ठेवण्यात आलेल्या इच्छेचे प्रतिनिधित्व केले, आणि त्यास ओळखण्यास प्रथम प्रवृत्त केले गेलेले सत्य म्हणजे पवित्रस्थान व सैन्य यांचे तुडविले जाणे—प्रथम मूर्तिपूजकतेकडून आणि नंतर पोपसत्तेकडून—त्या काळात, जेव्हा पवित्र लोकांच्या शक्तीचे विखुरले जाणे ‘सात वेळा’ (लेवीयव्यवस्था 26) यांच्या परिपूर्तीमध्ये घडत होते.

मिलर यांची सत्य जाणून घेण्याची इच्छा दानियेलच्या इच्छेद्वारे दर्शविली जाते; परंतु मिलर यांची समज अपूर्ण होती. दानियेल हा मिलर यांच्या इच्छेचे प्रतिनिधित्व करतो, आणि बेल्तशस्सर त्या लोकांचे प्रतिनिधित्व करतो ज्यांना त्या गोष्टीचे व दर्शनाचे पूर्ण आकलन आहे. दानियेलाच्या बाराव्या अध्यायात मिलराइटांच्या अनुभवाचा भाग असलेल्या किमान पाच महत्त्वाच्या सत्यांचा उल्लेख आहे, ज्यांना एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या इतिहासात समांतर प्रतिरूप आढळले. त्यांपैकी एक म्हणजे, त्यांनी दहा कुमारींच्या दृष्टांताची—त्यातील तीन टप्प्यांच्या परीक्षेच्या प्रक्रियेसह—पूर्ती केली आणि ते स्वतः ती पूर्ती करीत आहेत हे समजले; आणि दुसरे म्हणजे, त्यांनी लेवीयविधीच्या सव्वीसाव्या अध्यायातील “सात वेळा” या मूलभूत कोनशिलेचे आकलन केले.

आपण हा अभ्यास आपल्या पुढील लेखात पुढे चालू ठेवू.

“तेव्हा स्वर्गाचे राज्य दहा कुमारींप्रमाणे ठरेल; त्यांनी आपापले दिवे घेतले आणि वराला भेटावयास बाहेर गेल्या. त्यांपैकी पाच शहाण्या होत्या व पाच मूर्ख होत्या. मूर्खांनी आपले दिवे घेतले, पण आपल्याबरोबर तेल घेतले नाही; परंतु शहाण्यांनी आपल्या दिव्यांबरोबर आपल्या भांड्यांत तेल घेतले. वर यायला उशीर झाला असता, त्या सर्वांना डुलकी लागली आणि त्या झोपी गेल्या. आणि मध्यरात्री हाक पडली, पाहा, वर येत आहे; त्याला भेटावयास बाहेर पडा. तेव्हा त्या सर्व कुमारी उठल्या आणि त्यांनी आपले दिवे नीट केले. आणि मूर्खांनी शहाण्यांना म्हटले, तुमच्या तेलातून आम्हांला थोडे द्या; कारण आमचे दिवे विझत आहेत. पण शहाण्यांनी उत्तर दिले, तसे नाही; नाहीतर आम्हांला आणि तुम्हांला पुरणार नाही; त्यापेक्षा विकणाऱ्यांकडे जा आणि स्वतःसाठी विकत घ्या. आणि त्या विकत घ्यावयास गेल्या असता वर आला; आणि ज्या तयार होत्या त्या त्याच्याबरोबर लग्नसमारंभात आत गेल्या; आणि दार बंद करण्यात आले. नंतर इतर कुमारीही आल्या व म्हणाल्या, प्रभु, प्रभु, आम्हांला उघडा. पण त्याने उत्तर देऊन म्हटले, मी तुम्हांला खरेच सांगतो, मी तुम्हांला ओळखत नाही. म्हणून जागृत राहा; कारण मनुष्यपुत्र कोणत्या दिवशी किंवा कोणत्या प्रहराला येईल, हे तुम्हांला माहीत नाही.”

“आपण आता अत्यंत संकटमय काळात जगत आहोत, आणि ख्रिस्ताच्या आगमनासाठी तयारी मिळविण्याच्या बाबतीत आपल्यापैकी एकाही व्यक्तीने विलंब करू नये. कोणीही मूर्ख कुमारीकांच्या उदाहरणाचे अनुसरण करू नये आणि असा विचार करू नये की, तो काळ येण्यापूर्वी उभे राहता यावे अशी चारित्र्याची तयारी प्राप्त करण्यासाठी संकटसमय येईपर्यंत थांबणे सुरक्षित ठरेल. पाहुण्यांना आत बोलावून त्यांची परीक्षा घेतली जाईल, तेव्हा ख्रिस्ताचे धार्मिकपण शोधण्यास फार उशीर झालेला असेल. आत्ताच ख्रिस्ताचे धार्मिकपण परिधान करण्याची वेळ आहे,—ते विवाहवस्त्र, जे तुम्हाला कोकराच्या विवाहभोजनात प्रवेश करण्यास योग्य ठरवील.

दृष्टांतात, मूर्ख कुमारिका तेलासाठी याचना करीत आहेत, आणि त्यांच्या विनंतीवर ते मिळविण्यात अपयशी ठरत आहेत, असे दर्शविले आहे. हे त्या लोकांचे प्रतीक आहे ज्यांनी संकटसमयी उभे राहिल असे चारित्र्य विकसित करून स्वतःची तयारी केलेली नाही. जणू ते आपल्या शेजाऱ्यांकडे जाऊन म्हणतील, मला तुमचे चारित्र्य द्या, नाहीतर मी नाश पावीन. जे शहाणे होते ते आपले तेल मूर्ख कुमारिकांच्या मावळत्या दिव्यांना देऊ शकले नाहीत. चारित्र्य हस्तांतरित करता येत नाही. ते विकत घेण्याची किंवा विकण्याची वस्तू नाही; ते संपादन करावयाचे असते. परीक्षाकाळाच्या अवधीमध्ये प्रभूने प्रत्येक व्यक्तीस धार्मिक चारित्र्य प्राप्त करण्याची संधी दिली आहे; परंतु त्याने अशी कोणतीही व्यवस्था केलेली नाही की, एखादा मनुष्य दुसऱ्या मनुष्यास ते चारित्र्य देऊ शकेल, जे त्याने कठीण अनुभवांतून जात, महान शिक्षकाकडून धडे शिकत विकसित केले आहे, ज्यायोगे तो परीक्षेखाली धीर प्रकट करू शकेल आणि असा विश्वास आचरणात आणू शकेल की तो अशक्यतेचे पर्वत हलवू शकेल. प्रेमाचा सुगंध दुसऱ्याला देणे,—दुसऱ्याला सौम्यता, युक्ती, आणि चिकाटी देणे,—अशक्य आहे. एका मानवी अंतःकरणाला दुसऱ्यामध्ये देवाविषयी आणि मानवजातीविषयीचे प्रेम ओतणे अशक्य आहे.”

“परंतु तो दिवस येत आहे, आणि तो आपल्या अगदी समीप आला आहे, जेव्हा स्वभावाचा प्रत्येक पैलू विशेष परीक्षेद्वारे प्रकट केला जाईल. जे तत्त्वाशी खरे राहतील, जे शेवटपर्यंत विश्वासाचा अवलंब करतील, तेच ते असतील ज्यांनी आपल्या परीक्षाकालाच्या पूर्वीच्या घड्याळांत कसोटी व संकट यांच्या अधीन राहून स्वतःला खरे सिद्ध केले आहे, आणि ज्यांनी ख्रिस्ताच्या साम्याप्रमाणे स्वभाव घडविला आहे. तेच ते असतील ज्यांनी ख्रिस्ताशी घनिष्ठ परिचय जोपासला आहे, आणि जे त्याच्या ज्ञान व कृपेद्वारे दैवी स्वभावाचे सहभागी झाले आहेत. परंतु कोणताही मनुष्य दुसऱ्याला हृदयाची भक्ती आणि मनाचे उदात्त गुण देऊ शकत नाही, किंवा त्याच्या उणिवा नैतिक सामर्थ्याने भरून काढू शकत नाही. आपण प्रत्येक जण इतरांसाठी बरेच काही करू शकतो, जर आपण मनुष्यांना ख्रिस्तसदृश आदर्श दिला, आणि अशा रीतीने त्यांच्यावर असा प्रभाव टाकला की ते त्या नीतिमत्त्वासाठी ख्रिस्ताकडे जातील, ज्याविना ते न्यायामध्ये उभे राहू शकत नाहीत. मनुष्यांनी प्रार्थनापूर्वक स्वभाव-निर्मितीच्या या महत्त्वपूर्ण विषयाचा विचार करावा, आणि दैवी नमुन्यानुसार आपला स्वभाव घडवावा.”

The Youth Instructor, January 16, 1896.